

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.876 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2008 en 24 januari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 december 2008 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk worden verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 19 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Russische nationaliteit, doch van Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 5 april 2007 vraagt elk van de verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekers.

Tegen voormelde beslissingen van 20 april 2007 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 juni 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekers.

Tegen voormelde beslissing van 28 juni 2007 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 10 oktober 2007 verwerpt de Raad van Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 2467.

Op 28 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing ten aanzien van verzoekers houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 februari 2008 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag.

Tegen voormelde beslissing van 3 maart 2008 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 juli 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 13.871.

Tegen voormeld arrest van 9 juli 2008 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State.

Op 31 juli 2008 verklaart de Raad van State het beroep niet-toelaatbaar bij beschikking nr. 3148.

Op 10 maart 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds april 2007 in België verblijft en enkele foto's en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien halen betrokkenen geen enkel element van integratie aan en leggen zij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste

asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.2007 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.12.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies) opgemaakt. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven toen enige tijd illegaal in België. Op 04.02.2008 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, waarop een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' werd genomen door de Dienst Vreemdelingzaken. Op 03.03.2008 werd dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt (13 quater), hen kennisgegeven dezelfde dag. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ongeveer 6 maanden voor de eerste asielprocedure en ongeveer een maand voor de tweede asielprocedure – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor willekeurige arrestaties met de nodige folteringen van dien, vrezen ontvoerd te worden en onderworpen te worden aan foltering, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij beweren eveneens niet te kunnen terugkeren om dezelfde redenen waarom zij Tsjetsjenië ontvlucht zijn. Ze beweren eveneens dat zij zich zou moeten vestigen in hun land van herkomst met hun kinderen, waar de kinderen er zullen moeten leven met de constante dreiging dat er iets met hun ouders zou gebeuren. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die al deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor arrestaties, folteringen,... volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienden verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven vermelden betrokkenen dat er zich in Tsjetsjenië regelmatig gewelddadige incidenten voordoen, dat er veelvuldige schendingen van de mensenrechten plaatsvinden in de vorm van illegale arrestaties en aanhoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, dat er een quasi absolute straffeloosheid heerst, dat er ontvoeringen en verdwijningen plaatsvinden, dat er verschillende onveiligheidsfactoren zijn in Tsjetsjenië,... Echter de verwijzing naar de algemene situatie levert betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn.

Ten slotte, wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de vermoedens van een hersentumor, de fysieke en psychische toestand van betrokkene, hoofdpijnen, psychologische problemen,...); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkenen echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. (...)"

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Ontvankelijkheid

Op 26 december 2008 wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend op naam van dhr. Haidar Magomadov, geboren op 17 maart 1962 en van Russische nationaliteit. Het bijgevoegd afschrift van de bestreden beslissing maakt melding van een beslissing genomen ten aanzien van Magomadov Khaydar Khaztovich geboren op 17 maart 1962 en van Russische nationaliteit, zodat kan worden aangenomen dat het beroep rechtsgeldig werd ingesteld door deze laatste. In de repliekmemorie werd de vergissing met betrekking tot de naam van verzoeker rechtgezet.

Wat de tweede verzoeker betreft dient te worden vastgesteld dat het inleidend verzoekschrift geen vermelding maakt van een tweede verzoeker. De naam van de tweede verzoeker duikt pas voor het eerst op in de repliekmemorie. Aangenomen dat de repliekmemorie, ingediend op 24 januari 2009, bedoeld wordt als beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de tweede verzoeker, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat het beroep van de tweede verzoeker ingesteld werd buiten de beroepstermijn van 30 dagen en aldus onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eveneens de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aanvoert.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering niet afdoende is, dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing nergens afdoende motiveert waarom zijn verblijf in België en zijn duurzame sociale bindingen in België geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken en hij betoogt dat de verwerende partij rekening diende te houden met de rechtspraak van Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Verzoeker voert ook aan dat teruggaan naar het land van herkomst bijzonder moeilijk is gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de medische toestand die hiermee in verband staat, dat dit belangrijk is om de ontvankelijkheidsfase te duiden, dat de motiveringsplicht op dit punt door de verwerende partij is geschonden. Verzoeker meent dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft gemaakt, dat de verwerende partij in de onontvankelijkheidsbeslissing niet stelt dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is, dat aldus de motivering van de verwerende partij gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Tevens meent verzoeker dat dit inhoudt dat de verwerende partij het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de ontvankelijkheid wel degelijk diende te weerhouden teneinde tot ontvankelijkheid te besluiten.

Vervolgens stelt verzoeker dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd, dat in elk geval dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij niet heeft beoordeeld in functie van het 'bijzonder moeilijk' zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong om de

bedoelde machtiging te vragen, doch dat enkel afgewezen wordt op basis van het volgens de verwerende partij niet voorleggen van 'buitengewone omstandigheden'; dat de rechtspraak van de Raad van State niet wordt toegepast in individuele dossiers, hetgeen inzake de vaststelling van de feiten toch noodzakelijk is. Verzoeker poneert dat de verwerende partij enkel ongegrondheidselementen aanvoert ter ondersteuning van een onontvankelijkheidsbeslissing, en er dus niet afdoende gemotiveerd werd en er sprake is van onzorgvuldigheid.

Verder stelt verzoeker ook nog dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout beging door geen rekening te houden met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen, en door geen rekening te houden met de integratie, emotionele banden van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing 'ten gronde' motiveert.

In zijn repliekmemoire voert verzoeker aan dat hij volhardt in zijn middelen en voegt nog toe dat teruggaan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen niet mogelijk is, niet enkel gezien de precaire medische toestand, maar tevens omwille van de vrees voor het leven. Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting over de vrees en het risico op vervolging in het land van herkomst.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Zoals verder wordt uiteengezet, blijkt overigens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister uitvoerig is ingegaan op alle elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en heeft geantwoord op de concrete situatie van verzoeker. Aldus kan de verwerende partij ook geenszins verweten worden dat zij zich beperkte tot een standaardformulering.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing nergens afdoende motiveert waarom zijn verblijf in België en zijn duurzame sociale bindingen in België geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen van verblijf en sociale bindingen is ingegaan, doch dat hij heeft geoordeeld dat deze niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verder is hij ook ingegaan op het feit van 'integratie', doch heeft dienaangaande geoordeeld dat verzoeker geen elementen van integratie aanhaalt en hiervan ook geen stavingstukken voorlegt. Hieromtrent stelt de gemachtigde van de minister wat volgt:

"Het feit dat betrokkenen sinds april 2007 in België verblijft en enkele foto's en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien halen betrokkenen geen enkel element van integratie aan en leggen zij hiervan ook geen enkel stavingstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering niet afdoende is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, houdt immers niet in dat de gemachtigde van de minister in casu de motieven van de gegeven redenen van de bestreden beslissing had dienen te vermelden. De gemachtigde van de minister diende niet 'verder' te motiveren (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.316). Van de verwerende partij eisen dat ze meer bijzonderheden zou verschaffen omtrent de reden waarom het verblijf en de duurzame sociale bindingen in België niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend, zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Het middel zal dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Hij meent dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 maart 2008 voert verzoeker de volgende elementen aan als buitengewone omstandigheden:

- onmogelijkheid terug te keren naar Tsjetsjenië om daar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, om dezelfde redenen waarom verzoeker Tsjetsjenië is ontvlucht.

Ter volledigheid merkt de Raad op dat verzoeker wat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft, verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en stelt dat de aanvraag gestoeld is op humanitaire redenen, dat verzoeker onder grote dreiging staat en dat de toestand in het vaderland algemeen bekend is en geeft hierbij verdere toelichting. Bij de bespreking van de gegrondheid van zijn aanvraag wijst verzoeker ook nog naar zijn medische toestand.

In bijlage bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voegt verzoeker nog volgende documenten toe:

- getuigenverklaringen
- afbeeldingen (foto's).

De bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds april 2007 in België verblijft en enkele foto's en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien halen betrokkenen geen enkel element van integratie aan en leggen zij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.2007 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 28.12.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (13 quinquies) opgemaakt. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven toen enige tijd illegaal in België. Op 04.02.2008 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, waarop een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' werd genomen door de Dienst Vreemdelingzaken. Op 03.03.2008 werd dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt (13 quater), hen kennisgegeven dezelfde dag. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ongeveer 6 maanden voor de eerste asielprocedure en ongeveer een maand voor de tweede asielprocedure – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor willekeurige arrestaties met de nodige folteringen van dien, vrezen ontvoerd te worden en onderworpen te worden aan foltering, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij beweren eveneens niet te kunnen terugkeren om dezelfde redenen waarom zij Tsjetsjenië ontvlucht zijn. Ze beweren eveneens dat zij zich zou moeten vestigen in hun land van herkomst met hun kinderen, waar de kinderen er zullen moeten leven met de constante dreiging dat er iets met hun ouders zou gebeuren. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die al deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor arrestaties, folteringen,... volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienden verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarenboven vermelden betrokkenen dat er zich in Tsjetsjenië regelmatig gewelddadige incidenten voordoen, dat er veelvuldige schendingen van de mensenrechten plaatsvinden in de vorm van illegale arrestaties en aanhoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, dat er een quasi absolute straffeloosheid heerst, dat er ontvoeringen en verdwijningen plaatsvinden, dat er verschillende onveiligheidsfactoren zijn in Tsjetsjenië,... Echter de verwijzing naar de algemene situatie levert betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn.

Ten slotte, wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de vermoedens van een hersentumor, de fysieke en psychische toestand van betrokkene, hoofdpijnen, psychologische problemen,...); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel

9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkenen echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 maart 2008, blijkt dat verzoeker in de hoofding '*ontvankelijkheid: onmogelijkheid om aanvraag in Tsjetsjenië te doen*' geen elementen van integratie, verblijf of sociale bindingen vermeldt. Echter voegt verzoeker wel bijkomende documenten, namelijk getuigenverklaringen, bij waaruit verblijf en sociale bindingen dienen te blijken, doch haalt verzoeker ten aanzien van de bijgevoegde documenten niet aan of hij de getuigenverklaringen en afbeeldingen aanvoert als buitengewone omstandigheden of als elementen ten gronde. Gezien de onduidelijkheid hieromtrent, kan het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij, in de optiek van aan de betrokkene een zo duidelijk en volledig mogelijk antwoord te bieden, op deze elementen, die misschien eerder kunnen aanzien worden als elementen ter staving van de gegrondheid van de aanvraag, geantwoord heeft in de ontvankelijkheidsfase. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden dat de verwerende partij in de ontvankelijkheidsfase ongegrondheidselementen aanvoerde, nu verzoeker zelf in zijn verzoekschrift meent dat de elementen van verblijf en duurzame sociale bindingen buitengewone omstandigheden vormen en zich afvraagt waarom deze elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoekers kritiek als zouden buitengewone omstandigheden, conform rechtspraak van Raad van State, geen omstandigheden van overmacht zijn, kan niet weerhouden worden, nu nergens uit de bestreden beslissing blijkt als zou geëist worden dat de aangevoerde omstandigheden, omstandigheden van overmacht zijn.

Waar verzoeker ook nog stelt dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag, wel degelijk de toestand in het land van herkomst in rekening diende te nemen, wijst de Raad erop dat het aan de vreemdeling toekomt aan te tonen waarom het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. Dienaangaande motiveert de gemachtigde van de minister dan ook terecht wat volgt:

"Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor willekeurige arrestaties met de nodige folteringen van dien, vrezen ontvoerd te worden en onderworpen te worden aan foltering, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij beweren eveneens niet te kunnen terugkeren om dezelfde redenen waarom zij Tsjetsjenië ontvlucht zijn. Ze beweren eveneens dat zij zich zou moeten vestigen in hun land van herkomst met hun kinderen, waar de kinderen er zullen moeten leven met de constante dreiging dat er iets met hun ouders zou gebeuren. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die al deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor arrestaties, folteringen,... volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Waar verzoeker ook nog stelt dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsvraag, wel degelijk rekening diende te houden met zijn verblijf, wijst de Raad op wat reeds uiteengezet werd omtrent het element van verblijf en benadrukt dat de gemachtigde van de minister het element van verblijf wel degelijk in rekening nam maar

oordeelde dat het element van verblijf niet verantwoordde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België werd ingediend, zoals blijkt uit onderstaande motivering:

“Het feit dat betrokkenen sinds april 2007 in België verblijft en enkele foto’s en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien halen betrokkenen geen enkel element van integratie aan en leggen zij hiervan ook geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.”

Ook verzoekers kritiek dat zijn aanvraag niet werd beoordeeld in functie van het bijzonder moeilijk zijn terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel afgewezen werd op basis van het niet voorliggen van buitengewone omstandigheden, kan niet weerhouden worden. Immers is het antwoorden op het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen een beoordeling in het kader van de (on)mogelijkheid terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Er wordt geoordeeld of er omstandigheden aanwezig zijn in hoofde van de vreemdeling die ervoor zorgen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst. In casu werd geoordeeld dat de omstandigheden die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden zijn waardoor het voor verzoeker bijzonder moeilijk zou zijn terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen.

Zo kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft gemaakt nu zij in de ontvankelijkheidsbeslissing niet stelt dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is. Ten eerste wenst de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij terecht motiveerde dat verzoeker geen elementen van integratie aanhaalt en hiervan geen bewijsstukken voorlegt, zodat zij ook niet diende te stellen of de integratie, die niet werd aangevoerd, al dan niet een buitengewone omstandigheid uitmaakte. In zoverre verzoeker met de ‘integratie’ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte wanneer zij geen rekening hield met het geheel van de door hem aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, wijst de Raad erop dat de verwerende partij antwoordde op alle door verzoeker aangehaalde elementen afzonderlijk en betreffende de aangehaalde elementen in hun geheel concludeerde wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Aldus blijkt uit het bovenstaande dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker nog stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de integratie, emotionele band van verzoeker met ons land en de andere argumenten wanneer deze in een onontvankelijkheidsbeslissing ‘ten gronde’ motiveert, wijst de Raad er opnieuw op dat geantwoord werd in de ontvankelijkheidsfase op zogenaamde gegrondheidselementen als

integratie en emotionele banden met België, daar deze elementen vooral bleken uit getuigenverklaringen en verzoeker niet specifiek vermeldde of hij deze nu aanvoerde als buitengewone omstandigheden dan wel als elementen ten gronde. Op 'andere elementen' die de gegrondheid van de aanvraag dienen te staven, diende de gemachtigde van de minister niet te antwoorden daar de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard.

Uit bovenstaande is gebleken dat de gemachtigde van de minister de beslissing afdoende motiveerde, zorgvuldig tewerk is gegaan en er geen sprake is van een manifeste appreciatiefout. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde op redelijke wijze dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het bestaan van een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in zijn repliekmemorie een uiteenzetting geeft over de vrees voor en het risico op vervolging, stelt de Raad vast dat dit een nieuwe argumentatie betreft die geenszins wordt weergegeven in het inleidend verzoekschrift. In het inleidend verzoekschrift wordt enkel gesteld dat teruggaan naar het land van herkomst bijzonder moeilijk is gezien de ernstige toestand aldaar, maar nergens wordt er een argumentatie opgebouwd rond de vrees voor en het risico op vervolging. Hierbij merkt de Raad op dat de argumentatie die verzoeker in de repliekmemorie geeft aangaande de vrees voor en het risico op vervolging, als een nieuw middel te beschouwen is, dat reeds in het verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Dit is in casu niet het geval zodat het een onontvankelijk middel betreft.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat aangaande het element van het niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst uit vrees voor het leven, de verwerende partij wel degelijk motiveerde en dit als volgt:

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor willekeurige arrestaties met de nodige folteringen van dien, vrezen ontvoerd te worden en onderworpen te worden aan foltering, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij beweren eveneens niet te kunnen terugkeren om dezelfde redenen waarom zij Tsjetsjenië ontvlucht zijn. Ze beweren eveneens dat zij zich zou moeten vestigen in hun land van herkomst met hun kinderen, waar de kinderen er zullen moeten leven met de constante dreiging dat er iets met hun ouders zou gebeuren. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die al deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor arrestaties, folteringen,... volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De Raad merkt op dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf beperkt heeft tot een herhaling van de feiten van zijn asielrelaas. Verzoeker brengt ook geen persoonlijke bewijzen naar voor die zijn beweringen dienaangaande kunnen staven. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dan ook terecht dat de aangehaalde elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties wettigen en dat verzoeker geen enkel persoonlijk bewijs naar voren brengt die zijn beweringen kunnen staven.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat zijn dochter medische problemen heeft en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, hetgeen aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren, merkt de Raad op dat dit gegeven niet gekend was aan de administratie ten tijde van de beoordeling van de bestreden beslissing, zodat het aan de administratie niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.